Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрация и Експедиция пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакция ул. Францїшканьска ч. 10, двері 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламацїи неопечатанй вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администрацїи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінцїи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 216. Четверъ 26 вересня (8 жовтня) 1891. Рôкъ I.

Италіянцѣ и Французы.

Представмо собѣ двохъ людей, що подають собѣ руки якъ бы на згоду, а рôвночасно ловлять оденъ другого за чубъ, а будемо мати вѣрный образъ теперѣшныхъ, хочь що правда, лишь хвилевыхъ вôдносинъ мѣжь Италіянцями а Французами. Въ Ніцци, вôдкрывають Французы памятникъ Гарібальдіого, першого борця за свободу полученои Италіи, а репрезентантъ прасы францускои Ранкъ, вôдпирає именемъ републиканôвъ закиды робленй Французамъ, будьто бы република францускa хотѣла вôдновити свѣтску власть папы въ Италіи. Францускій міністеръ фінансôвъ вказує на дѣяльнôсть Гарібальдіого, въ котрôй сполучене Италіи и Римъ яко столиця цѣлои Италіи грають найважнѣйшу ролю. Вôнъ каже, що Гарібальді не бувъ бы бажавъ собѣ большои апотеозы, якъ видѣти нинѣ демократію, що розпоряджає могучою арміею и розвиває ся въ ладѣ, свободѣ и мирѣ, та републику, котрои тревалôсть, мудрôсть и сила выкликують въ Европѣ чувства сердечности и поважаня. Рувіє кончить свою бесѣду окликомъ: Най жиє Франція! Щожь тымчасомъ дѣє ся въ Италіи? Тамъ ведуть ся демонстрацїи на велику скалю, выкликанй Французами, що приѣхали яко богомольцѣ до Риму и зневажили грубо могилу того короля, котрому Гарібальді помагавъ получити Италію, нарушили святй чувства родинні теперѣшного короля италіяньского, оскорбили національне чувство цѣлого италіяньского народу и порушили найдразливѣшу справу, котра якъ разъ дає предметъ до того пôдозрѣваня, противъ котрого Ранкъ протестувавъ въ Ніцци.

Причину до демонстраций въ Италіи, котрй ще до нинѣ не притихли, подали ось такй факты: Ще пôдъ конець тамтого мѣсяця приѣхало було до Риму кôлькасотъ богомольцѣвъ зъ Франціи, а мѣжь ними и богато людей молодыхъ и они позôстали ажь до дня 2 с. м. коли святкували 21-шй роковины сполученя Риму зъ Италіею. Вже самъ фактъ, що Французы продовжили свôй побутъ въ Римѣ, выкликавъ бувъ мале невдоволене, котре скоро перейшло въ явну демонстрацію, коли они попришпиливши собѣ бѣло-жовтй (папскй кокарды) стали ходити громадами по мѣстѣ и выкрикували: Най жиє папа! Най жиє папа король! Кôлькохъ Французôвъ зайшло було вôдтакъ до Пантеону и тамъ на могилѣ короля Віктора Емануила замѣсть вписати свои имена, писали: „Най жиє папа! Най жиє папа-король!" Коли сторожа спытала ихъ, що то мае значити, вôдповѣли они простацкими словами, а якійсь 18-лѣтный студентъ Мішель Тріфъ плюнувъ на могилу покôйного короля. Тріфа и двохъ другихъ его товаришѣвъ заразъ арештовано.

Скоро вѣсть о тôмъ розôйшла ся по мѣстѣ, почали заразъ збирати ся на улицяхъ масы народу и потягнули передъ готель, де мешкали французскй богомольцѣ и розпочали тутъ грôзну демонстрацію выкрикуючи: „Прочь зъ Французами!" Властителя готелю змушено, щобы вôнъ вывѣсивъ италіяньску хоругову а де лишь появивъ ся якійсь Французъ, то заразъ его бито. Полиція ледви була въ силѣ удержати якій такій порядокъ. Дôстало ся при сѣй нагодѣ и декотрымъ чужимъ людемъ котрыхъ товпы уважали за Французôвъ. Ненависть до Французôвъ проявилась тутъ була въ повной силѣ. Опôсля пойшли були товпы людей передъ королѣвску палату и тамъ зробили овацію неприсутному королеви а вôдтакъ удали ся до бурмістра и выслали до него депутацію зъ просьбою, щобы пôславъ королеви до Монцы телеграфічну звѣстку, що всѣ жителѣ Риму станули якъ оденъ мужь въ оборонѣ зневаженои памяти его вôтця. Въ Пантеонѣ записало ся до пропамятнои книги ажь сорокъ тысять людей.

Такй самй демонстрацїи вôдбували ся и по цѣлôмъ краю, головно въ мѣстахъ якъ Фльоренція, Ліворно, Больонія, Палермо, Катанія, Неаполь, Мессіна, Барі и Касерта. Въ Пизѣ обкидано францускихъ богомольцѣвъ градомъ камѣня, коли они туды переѣзджали зелѣзницею, въ поѣздѣ повибивано вôкна а декому розбито и голову. Въ Туринѣ высвистано поѣздъ, що вѣзъ 500 францускихъ богомольцѣвъ. Въ Римѣ зневажено оногды угорского епископа зъ Сатмару, Мыселенія, бо товпа напавша на него думала, що вôнъ Французъ; коли довѣдалась, що вôнъ Мадяръ зъ роду, стала его перепрошувати. Въ Римѣ панувало таке розъярене, що бурмістръ не важивъ ся навѣть оголосити королевскои вôдповѣди на его телеграму боячись, щобы не выкликати нею ще большого розъяреня. Король вôдповѣвъ бурмістрови, що вôнъ вдячный за той доказъ привязаня и за то, що Римъ при сѣй нагодѣ показавъ, якъ глубоку честь мае для памяти короля Віктора Емануила, котрого цѣла вôтчина такъ дуже почитає.

Демонстрацїи римскй не суть безъ значѣня політичного. Они доказують наглядно, якій есть настрôй межи обома сусѣдными народами и зъ нихъ можна вносити, чи взагалѣ або бодай о скôлько можливе зближене а въ дальшôмъ рядѣ и порозумѣне Италіи зъ Франціею, о котрôмъ ще недавно говорено, а до котрого мало причинитись и вôдкрыте памятника Гарібальдіого въ Ніцци.

Въ зимовый вечѣръ.

повеля

ЕЛИЗЫ ОЖЕШКОВОИ.

(Дальше.)

Була то хата старого Семена Микулы, котрый теперь въ обширнôй и низькôй комнатѣ сидѣвъ на стôльци, тримаючи при устахъ велику глиняну люльку, засаджену на короткôмъ цибусѣ. Мавъ певно понадъ шѣстьдесять лѣтъ, але зовсѣмъ не подобавъ на одного зъ тыхъ батькôвъ родинъ, котрыхъ сыны бьють або не потребуючи вже ихъ, выганяють зпôдъ стрѣхи. На тлѣ задымленои стѣны, о котру опиравъ широкй и трохи пригорбленй плечѣ, у млавôмъ свѣтлѣ лямпки зъ высокимъ коминкомъ, що палилась на столѣ, постать его, одягнена въ бѣле полотно, зазначувалась могучими лініями; грубй клубы дыму, котрй безнастанно выпускавъ зъ устъ, то закрывали то вôдкрывали голову велику, надъ чоломъ лысу, а зъ заду обведену вѣнкомъ сивого волося, и черты великй, стяглй, обведенй румянцемъ, наѣжені буйными твердыми вусами, освѣченй двома очима блискучими и мудрыми, котрй зпôдъ густыхъ и навислыхъ бровъ споглядали спокôйно-енерґічно и остропроймаючо.

Руки его, зъ котрыхъ одну засунувъ пôдъ червоный поясъ, що пôдперѣзувавъ сорочку, а другою державъ люльку при устахъ, великй, сильнй, жилавй, зраджали дуже добре заховану способнôсть до працѣ и зелѣзну силу въ обнятю. Легко було додумати ся, що коли той старець стане, выпрямить ся и промовить, то всѣ притомнй спѣшно и пильно зроблять усе, що лишь имъ скаже зробити. А въ комнатѣ було богато людей; въ той хвили всѣ сидѣли або стояли непорушно, мовчки, въ поставахъ такихъ, въ якихъ увагу ихъ и цѣкавôсть захопило оповѣдане, котрого слухали.

Найстаршій сынъ Микулы, боднарь, хлопъ около сороклѣтній, руку зъ гиблемъ, котрымъ выгладжувавъ лежачій передъ нимъ зубъ бороны, оперъ на лавѣ и понуро опустивъ лице, такъ закрыте густою чуприною и зарôстомъ, що посередъ неи, мовъ искры посередъ гущавины, блищали чорнй огнистй очи. Жѣнка его, майже рôвна ему вѣкомъ, стояла передъ коминомъ, на котрôмъ горѣвъ огонь и вôдъ стôпъ до головы блескомъ своимъ обливавъ еи стать высоку, выпростовану, сильну, зъ головою гордо назадъ вôдкиненою и зъ заложеными у грудей раменами. Заразъ за тою поважною, гарною и енерґічною поставою господинѣ хаты, трохи въ тѣни, за прозрачнымъ колесомъ и высокою прясницею коловорота, сидѣла донька Микулы, котра передъ хвилею пряла, але теперъ зъ рукою пôднесеною до сѣрого кужеля стала непорушна, отворила рожевй уста и все въ нѣй: крѣпка стать и темнй руки, задертый носъ и румяне лице, синй очи, а навѣть рудаве волосє, розкинене по вузкôмъ чолѣ, здавало ся зачарованымъ, здивованымъ и наляканымъ. Наляканою також, але ще больше зацѣкавленою здавала ся стара, мала, худа бабуся, котра при самôй земли сидѣла на ночвахъ, перевернеиыхъ дномъ до горы и мала передъ собою сито повне стручкôвъ фасолѣ. Она ихъ лускала передъ хвилею и зъ кôлькома еще стручками въ костистôй, жовтôй руцѣ, голову мовь бы обклеєну округлымъ червонымъ чепцемъ высувала пôдъ свѣтло огню, котре дивный румянець клало на еи поморщене чоло и яркй искры кресало въ запалыхъ, але быстро бѣгаючихъ очахъ. Цѣкавою такожь и здивованою здавала ся молоденька, якъ зôрка ранна, свѣжа, якъ береза струнка, жѣнка молодшого сына Микулы, на стôльци, въ свѣтлѣ лямпы, сидѣла она напротивъ понурого боднаря и у грудей, закрытыхъ ґранатовымъ кафтаномъ, колысала кôлькамѣсячну дитину. Великій кошикъ зъ лозы, въ котрôмъ спало инше немовля, на грубыхъ шнурахъ звисавъ зъ задымленого бальки стелѣ, біля широкого лôж-

300 зр., а старати ся можуть слухателѣ львôвского університету выдѣлу историчного або исторично-правничого. Речинець на поданя до 31 жовтня. — Окружна рада шкôльна въ Яслѣ розписує конкурсъ на посады учителѣвъ при школахъ етатовыхъ зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ: въ Грабѣ и Петрушевôй Воли и філіяльныхъ: въ Дошници, Котани, Кромпнôй и Свѣровѣ — Окружна рада шкôльна въ Бродахъ розписує конкурсъ на посады учительски: 1) молодшои учительки при 7-клясовôй школѣ женьскôй въ Бродахъ, 2) молодшого учителя при 2-клясовôй школѣ въ Лопатинѣ, обѣ въ польскимъ языкомъ выкладовымъ; 3) при школахъ етатовыхъ: въ Бордулякахъ, Высôцку, Шнировѣ, Серетци и Пѣскахъ; 4) при філіяльныхъ: въ Чистопадахъ, Грималôвцѣ, Голубици, Ясници, Язлôвчику, Гутищахъ, Литовиску, Орѣхôвчику, Батѣєвѣ, Гутѣ пеняцкôй, Кустини, Стиберôвцѣ, Увини и Вербôвчику. Речинець до вношеня подань назначеный на 15 н. ст. падолиста.

— **Доповняючи выборы** двохъ члѣнôвъ до Рады повѣтовои зъ ґрупы сѣльскихъ громадъ вôдбудуть ся въ Старôмъ мѣстѣ дня 8 с. м. т. є. въ четверъ.

— **Выстава у Львовѣ.** Краєве товариство купцѣвъ и промысловцѣвъ у Львовѣ ухвалило на однôмъ зъ своихъ засѣдань, щобы у Львовѣ отворити въ 1894 роцѣ загальну выставу краєву.

— **Зараза на худобу.** Въ Лавочнôмъ (въ стрыйскôмъ повѣтѣ) проявила ся зараза пыскова и ратична. Задля тои заразы заказало ц. к. Намѣстництво ажь до часу уступленя заразы наладовувати або выладовувати на зелѣзничнôй стації въ Лавочнôмъ ратичнѣ звѣрята.

— **На памятку сегорôчного синоду руского у Львовѣ** фотоґрафували ся всѣ участники разомъ зъ владиками и делеґатомъ папскимъ еп. Чяскою. Спôльна фотоґрафія мѣстить до 150 особôъ, бо прочи священики выѣхали передъ часомъ задля рôжныхъ причинъ по вôдпустцѣ зô Львова.

— **На фондъ будовы руского театру у Львовѣ** вплынуло: зъ вечерка уладженого въ Бучачи дня 29 вересня чистого доходу зъ наддатками 55 зр. — На весѣлю п. К. Хотинецкого, укôнченого богослова зъ панною Сидонією Скобельскою въ Жуковѣ коло Чешанова дня 2 жовтня зôбрано мѣжь гостями 17 зр. 40 кр. — разомъ 72 зр. 40 кр.

— **Огнѣ.** Дня 1 жовтня повставъ огонь въ Бучачи и пустивъ 12 загородъ самыхъ бѣдныхъ заробникôвъ зъ дымомъ. Неубезпечена шкода выносить 5000 зр. Въ торговли руского купця въ Бучачи п. Рогозиньского зôбрано на першу помôчь погорѣльцямъ 23 зр. и роздѣлено сю квоту мѣжь найбôльше потребуючихъ. Въ Будапештѣ згорѣвъ дня 4 с. м. везичезный складъ дерева купцѣвъ Ґерґесена и тов. а шкоду обчисляють на пôвъ міліона зр.

— **Окрадене церкви.** Въ Опакахъ дрогобицкого повѣта обôкрали якісь злодѣѣ дня 4 с. м. въ почи дочерну церкву, а достали ся до неи вôкномъ. Выкрали именно скриню зъ скарбоною и розбили єи о кôлькадесять крокôвъ вôдъ церкви въ корчахъ та забрали готôвку понадъ 30 зр.

— **За фальшиву присягу въ судѣ** засудивъ львôвскій судъ карный жида зъ Кристинополя, Мендля Купфермана, котрый фальшиво свѣдчивъ пôдъ присягою яко свѣдокъ противъ Шимсѣ Рацъ въ Сокали — на 4 мѣсяцѣ тяжкои вязницѣ.

— **Пригода на весѣлю.** При улици Сикстускôй вôдбувало ся вчера въ однôмъ домѣ весѣле паробка Петра Гувара. Въ часѣ найлѣпшои охоты почали весѣльни гостѣ сварку а вôдтакъ и бійку. Вôзникъ Петро Чайка выстрѣливъ въ часѣ тои сварки зъ пістолєта, при чôмъ скалѣчивъ выстрѣломъ Ивана Карновского и Николу Заньцута. Вôзника за тоту штуку увязнила поліція.

— **Зъ жалю.** Василь Трода, выслуживши три роки при войску повернувъ сими днями до Руского Банилова (на Буковинѣ) де мавъ жѣнку. Входячи до села, довѣдавъ ся, що єго молода жѣнка що лишь померла по короткôй недузѣ. Василя взявъ такій жаль та розпука, що того таки дня повѣсивъ ся на галузи дерева въ садѣ.

— **До Єрусалима.** Зъ Коломыѣ выбрало ся дня 16 серпня до Єрусалима 12 старыхъ жидôвъ на сталый проживокъ. На дворци того дня зôбрало ся кôлька тысячь жидôвъ, щобы попращати своихъ одновѣрцѣвъ а крикъ та галасъ продовжавъ ся добру годину.

— **Загадочне нещастє.** Минувшои суботы ѣхавъ ґр. Емерикъ Єстергази, 83 лѣтный старикъ зъ Візельбурґа до Прешбурґа нанятымъ фіякромъ. Наразъ скотила ся каритка разомъ зъ нимъ, зъ вôзникомъ и зъ конемъ въ филѣ Дунаю и ґр Єстергази утопивъ ся, а вôзникъ 18-лѣтный парубокъ зъ конемъ выратувавъ ся. Однакъ вôзника увязнили, бо заходить подозрѣнє, чи вôнъ недопустивъ ся на ґрафѣ Єстергазимъ простого убійства, щобы забрати велики грошѣ, яки ґр. Єстергази звычайно мавъ завсѣгды при собѣ.

— **Число покусаныхъ скаженими псами людей** въ Австріи выносило за послѣднихъ десять лѣтъ 3021, значить 250 до 340 рôчно. А умерло зъ того въ Австріи 822, т. є. 49 до 102 рôчно. До Галичины достають ся скажени звѣрята переважно зъ Россіи и Угорщины, до Буковины зъ Румуніи.

— **Добрый пѣшоходъ.** Якійсь бѣгачь Ґавловскій заложивъ ся о 2000 франкôвъ, що дорогу зъ Бордо до Анґулємъ на 232 кільометрôвъ перейде пѣшкомъ въ 24 годинахъ. Та не лишь що закладъ выгравъ, але ще прибувъ зъ Бордо до Анґулємъ о 40 мінутъ борше нѣжь вымагавъ речинець.

Вѣсти епархіяльни.

Еп. Перемыска.

Намѣстництво продовжило дотацію 300 зр. рôчно на дальшій одинъ рôкъ сотрудникови пароха въ Боднарцѣ, дек. бѣцкого, а также призволило на дотацію 300 зр. для надатись маючого сотрудника знемощѣлому пароховп о. Вас. Криницкому въ Лѣнинѣ великôй на часъ єго душпастированя.

Грамоту на професора релиґіи при ґімназіи въ Перемышли, одержавъ о. Ив. Савчинъ, дотеперѣшный завѣдатель въ Рябôмъ

Всячина.

— **Выбухи на сонци.** Сего лѣта спостерегли астрономы дуже цѣкави зъявища на сонци. Дня 17 червня видѣвъ астрономъ Трувельо въ Парижи на захôднôмъ березѣ сонця, ясни жовтави плями, подôбни до поломѣни, що пôднимала ся зъ сонця. Розслѣдъ спектроскопомъ показавъ, що то зъявище було осередкомъ якогось выбуху, котрый выкидавъ огнисти кулѣ до высоты, котра на око здавала ся выносити 2 до 3 стопы, а въ дѣйстности досягала 5 до 8 тысячѣвъ миль. Зъ тыхъ куль робились пôзнѣйше довги жарѣючи нитки, котри подоймали ся ще высше въ гору. Подôбне зъявище видѣли также и на звѣздарни въ Берлинѣ дня 2 серпня о 5 год. по полудни. Тамъ добачили на сонци зъ правого боку на самôмъ краю велику сильно жовту пляму, котра складала ся зъ многихъ жовтыхъ ліній и точокъ, що разъ у разъ змѣняли свое положенє и тымъ выкликували змѣну въ ясности тои плямы. Жовти плямы на сонци добачено впрочôмъ насампередъ изъ звѣздарнѣ въ Кольоніи ще 21 и 22 лютого сего року. Тогди показалась була на сонци жовта пляма, котра тягнула ся далеко и була окружена червонаво жовтою хмарою. То само зъявище видѣвъ дня 22 лютого оденъ астрономъ въ Остератъ. Доси ще нѣколи не добачено такого зъявища на сонци.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

7 Жовтня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10 25—11	9·70 10·—	9 50 10·10	10·—10·50
Жито	8·75—9·25	8·— 8·40	8 —8 50	8·25—8·70
Ячмѣнь	7.——7·50	6·——7 25	6·——7·—	6·50—8·—
Овесъ	7·00—7·50	6·80 7·—	6·70—7·—	7·00—7·40
Горохъ	6·50—9·—	6·50 8·—	6·25 9·—	6·50—9·—
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	13.—13.50	13·—13.—	13·—13·25	13·—13 50
Хмель	55·—60·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·70	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18·50 до 19·50 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 55·—до 60·— за 56 кильо.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Прага 7 Жовтня. Бар. Ляйтенберґеръ пôдвысшивъ зъ власныхъ фондôвъ нагороду 10.000 зр. за выкрытє виновника выбуху въ Ружковѣ о 2000 зр.

Вѣдень 7 Жовтня. Є. Вел. Цѣсарь выѣхавъ вчера въ супроводѣ ґен.-адъютанта ґр. Пара до Стиріи на ловы.

Копенгаґа 7 Жовтня. Прѣхали тутъ царь зъ царицею и грецка пара королевска.

Штутґартъ 7 Жовтня. Рада міністрôвъ пôдъ проводомъ короля Вільгельма II постановила скликати репрезентацію краю на день 22 падолиста. Мѣсто въ глубокôй жалобѣ.

Берлинъ 7 Жовтня. Въ наслѣдокъ смерти короля Віртемберского вертає цѣсарь сюды нинѣ вечеромъ.

— Ай! — зза коловорота скрикнула Гануся.

Господиня розвела рамена и вперве перестрахъ отворивъ трохи єи гарни и ще румяни уста.

— *Гдзе?* — обôзвавъ ся зновъ Микула — *гдзе* тутъ найшли? Зъ дурного балаканя дурнямъ потѣха....

— Богме, тату, — скрикнувъ оповѣдаючій, живо дôткненый невдоволенємъ батька, и широко рукою та батогомъ замахнувъ ся. — Щобы мене хороба напала, якъ брешу. Тутъ найшли.... о двѣ милѣ вôдъ насъ сидѣвъ.... у *хвабрицѣ* зновъ робôтникомъ бувъ, за фальшивымъ пашпортомъ зновъ бувъ.... Отъ и пôзнали фалшивый пашпортъ и вже мали ловити, а вôнъ дурень, взявъ и зновъ утѣкъ.... кровь собача.... Якій мудрый! ха-ха-ха-ха!

Самъ оденъ смѣявъ ся, инши мовчали, а Микула стягнувши бровы спытавъ:

— А не брешешь, Олексо? Не выдумавъ, щобы бабы полохати?... Пробуєшь може *бацька* зводити? Га?

Теперь молодый хлопъ, кинувши зразу тревожно окомъ на батька, зъ образою въ голосѣ вôдповѣвъ:

— Коли я брешу, то й писарь бреше. Вôдъ писаря я найбôльше й наслухавъ ся про сю гавантуру, бо до канцеляріи письмо прийшло, що вôнъ тутъ що йно бувъ и зновъ пропавъ.... вôнъ *мусить* ще далеко не зайшовъ, то щобы єго шукати и ловити.... таке письмо прийшло....

— Може и *хвотоґрафію* до канцеляріи прислали? спытавъ боднарь.

Олекса зъ погордою махнувъ рукою.

— Зъ такихъ якъ вôнъ *хвотоґрафіи* не рысують.... Але писарь казавъ, що письмо прийшло.... Шукайте, каже, коли Бога любите, а то, каже, цѣлому свѣту велика бѣда буде.... Розбоѣ будуть, каже, злодѣйства, грабѣжь буде.... се й те буде.... А якъ єго хто зловить, то заразъ, каже, до тюрмы вôдставимо.... Вже теперь, каже, не сто розокъ якъ перше, але двѣста єму всыплють за те, що другій разъ утѣкавъ.... Въ кайданы сильни, зелѣзни закують и на цѣлѣсеньке житє до каторги запряжуть.... Отъ якъ!

Нѣхто не рушавъ ся и не говоривъ нѣчого. Могло здавати ся, що сею спокôйною, теплою, людною комнатою переплила понура мара, зъ головою проклятого и зъ закровавлеными плечима. Вкôнци Микула выпростувавъ ся, ударивъ люлькою о берегъ стола, вытрясъ зъ неи попѣлъ и простягнувши руку ку грошамъ на столѣ, котри привѣзъ сынъ зъ ярмарку, вымовивъ.

(Дальше буде.)

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Парцеляція ґрунтôвъ въ Сопове.

Вôдъ коли властитель бôльшои посѣлости въ Сопове коло Коломыи постановивъ парцелями розпродати свôй ґрунтъ вызначаючи цѣну за морґъ вôдъ 125 зр. до 200 зр., не перестає о. Кобриньскій парохъ зъ Мышина накликувати нашихъ людей, щобы они користали зъ сеи нагоды и купували въ Сопове поодинокі парцелѣ та не допускали до того, щобы ґрунты соповскі переходили въ чужі руки. Та що зъ того! Голосъ о. Кобриньского позостане мабуть голосомъ вопіющого на пустини. Рѣчь очевидна, що найвôдповѣднѣйше було бы, колибъ бодай часть тыхъ ґрунтôвъ могли закупити таки самі селяне зъ Сопова, але на то не заносить ся. Видко, що у тамошныхъ людей або може и нема грошей, або може нема доброи поради. Якъ бы то добре було, колибъ у насъ були які спôлки селяньскі, котрі бы при такôй нагодѣ могли давати яку помôчь! О. Кобриньскій подає теперь до вѣдомости, що справа парцеляціи ґрунтôвъ въ Сопове такъ стоить: п. Іоанъ Клеский, дѣдичь обохъ Вербѣжôвъ, купує вôдъ Гальперна притыкаючій до своихъ посѣлостей оденъ ланъ въ обємѣ 200 морґôвъ по цѣнѣ 125 зр. за морґъ.

Поодинокі господарѣ изъ обохъ Вербѣжôвъ добиваютъ уже купно такожь на 200 морґôвъ такого ґрунту, що до ихъ посѣлостей граничить.

Ходить теперь ще о купно 400 морґôвъ молодого лѣса, де може бути знамените пасовиско. Лѣсъ той продавъ бы п. Гальпернъ гуртомъ по 80 зр. за морґъ. Той лѣсъ граничить зъ ґрунтами громады Ключева, отже випадало бы, абы ключѣвскі люде чимъ скорѣйше приступили до купна того лѣса, бо може за кôлька днѣвъ хто иншій его закупить. Кажуть, що жиды россійскі крутять ся около того лѣса и прочихъ ґрунтôвъ п. Гальперна.

Позôстає ще до закупна дворъ, горальня, млынъ на 4 каменѣ, городы и мало не 200 морґôвъ землѣ орнои коло самого двôрця (стаціи) льокальнои зелѣзницѣ въ Сопове. Тамъ може дуже добрый фôльварокъ бути, — земля хороша, урожайна, кукурудза якъ лѣсъ и проче ростѣнє удає ся всегда. П. Гальпернъ хоче по 200 зр. вôдъ морґа за тое поле, бо тî ґрунты могуть служити за пляцъ будôвляный. Жаль и дуже жаль громады соповскои, що такъ легкодушно выпускає зъ пôдъ нôгъ тôлько землицѣ урожайнои; не случить ся уже бôльше така нагода розширити свои посѣлости для громады. Недовго будемо ждати, а надвыжка людей соповскихъ буде мусѣла вывандровувати геть въ свѣтъ за очи, въ далекі чужины — вже и за незмѣрені моря — бо нинѣшні ихъ батьки — панове ґазды — не думають на дальше забезпечити громадянамъ житє-битє въ своѣй громадѣ, въ своимъ краю, при своѣй родинѣ!

Ходять поголоски, — доносить о. Кобриньскій дальше — що пп. Бретлеры, що то купили недавно Турку, теперь мають парцелювати еи для московскихъ жидôвъ. Кажуть, що до зимы має стати уже 60 домôвъ мешкальныхъ въ Турцѣ на ланахъ дворскихъ, въ котрыхъ мають мѣстити ся тî выгнані жиды зъ Россіи. Чи то правда, не знаємо, але такъ жиды говорять.

Переглядъ политичный.

Спôльні делеґаціи скликано на день 9 падолиста с. р. до Вѣдня. Завтра т. є. въ четверъ збирає ся Рада державна на перше засѣданє новои сесіи а вôдтакъ вôдбуде ся конференція предсѣдателѣвъ клюбôвъ парляментарныхъ, на котрôй буде ся вести нарада въ справѣ скороченя дебатъ буджетовыхъ. Розходить ся мабуть о то, щобы въ комісіи буджетовôй лишь тогди отвирати дискусію, коли на пôдставѣ окремыхъ внесень має прелімінарь бути змѣненый.

Выбрана пôсля внесеня правительства анкета для намѣреныхъ будôвель публичныхъ у Вѣдни достала предложене зо стороны правительства зъ пересѣчнымъ буджетомъ загальныхъ коштôвъ мѣскои зелѣзницѣ и иншихъ ураджень та управильненя комунікаційныхъ (управильнене Вѣдня, выкôнчене каналу Дунаю и резервоарôвъ каналовыхъ). Кошты тыхъ будôвель будуть мабуть выносити 105 до 112 міліонôвъ, а покрыти ся мають зъ фонду державы (около 72%), Австрія долѣшна (8%) и громада Вѣдня (около 20%.)

Mag. Hirlap оголосивъ розказъ міністра войны до войсковыхъ командантôвъ, въ котрôмъ міністеръ заказує якъ найострѣйше мѣшати ся воякамъ до якихъ небудь политичныхъ демонстрацій и пôдъ строгими карами заказує офіцирамъ розправляти о политицѣ въ публичныхъ мѣсцяхъ.

Кіевскій вôддѣлъ дворяньского банку земского виставивъ на публичну лицитацію въ жовтни велике число маєтностей, а мѣжь ними 9 маєткôвъ кіевскои ґуберніи, задовженыхъ на суму 500.000 рублѣвъ; въ ґуберніи подольскôй 7 маєткôвъ, задовженыхъ на суму 750.000 руб., а на Волини 5 маєткôвъ, задовженыхъ на 300.000 рублѣвъ.

Король Віртемберґскій Кароль І. о котрого смерти мы вже доносили вчера, родивъ ся дня 6 марта 1823 р. въ Штутґартѣ яко одинокій сынъ короля Вільгельма І. и третои его жѣнки Павлины, дочки кн. Людвика Віртемберского. Въ 1846 оженивъ ся зъ дочкою царя Николая І. вел. княжною Ольгою, а въ 1864 р. дня 25 серпня по смерти батька вступивъ на престолъ. Умеръ бездѣтно а єго наслѣдникомъ має бути єго своякъ, князь Вільгельмъ Віртемберскій, р. дня 25 лютого 1848 року. Вчера вже вôдбувалась нарада міністрôвъ пôдъ его проводомъ.

Въ Румуніи розпочались оногди двацятьдневні маневры румуньскои арміи, въ котрыхъ бере участь 4-клясы арміи територіяльнои и резервы, а цѣль тыхъ маневрôвъ головно, абы выпробувати нову орґанізацію кôнницѣ.

Говорять такожь, що румуньска рада краєвои обороны рѣшила застановити будову букарештеньскихъ укрѣплень а приступити до уоруженя вже готовыхъ твердинь.

Болгарскій міністеръ справедливости дръ Тончевъ подавъ ся до димісіи и одержавъ еи, а на єго мѣсце має, якъ говорять, прийти президентъ касаційного трибуналу Хрісто Стояновъ, шуринъ теперѣшного міністра фінансôвъ Начевича, котрый за часôвъ Цанкова (по детронізаціи кн. Баттенберґа) бувъ міністромъ справъ заграничныхъ. Уступленє дра Тончева мало бути чисто личнои справы.

Розôйшла ся такожь поголоска, що Порта на жадане Россіи заказала въ Туреччинѣ приймати нові срѣбні грошѣ болгарскі, бо на нихъ єсть выбите погрудє князя Фердинанда.

Новинки.

— Именованя. Є. Вел. Цѣсарь именувавъ инжиніра заряду салинъ въ Величцѣ, Романа Дзеслевского, надзвычайнымъ профессоромъ електро-техники въ школѣ политехничнôй у Львовѣ.

— Краєвый Выдѣлъ перенѣсъ Кароля Нѣдвялковского, рахункового адъюнкта въ сталый станъ супочивку.

— Конкурсы. Выдѣлъ краєвый оголошує конкурсъ на мѣсце апліканта при краєвôмъ архивѣ актôвъ городскихъ и земскихъ у Львовѣ зъ рôчнымъ адъютум

ка, застеленого сѣномъ и закрытого рядномъ. Двоє дѣвчатъ похиляло свои головы, приcлонені кучерями темного волоса, надъ хатоюзъ верха высокои и широкои печи. Зпоза широкихъ плечей боднаря выхилювавъ ся темноволосый, пятьнацято-лѣтній хлопчина зъ клубами шнурôвъ на колѣнахъ и иглою до вязаня вятѣрѣвъ въ руцѣ.

Въ повнôмъ освѣтленю або въ хиткôмъ пôвсвѣтлѣ двацять тыхъ людскихъ истотъ рôжного рода и рôжного вѣку, непорушною ґрупою наповняли низьку комнату, въ котрôй богато мѣсця занимали господарскі статки; рыбарскі знаряды и широкі коросна ткацкі.

По серединѣ хаты стоявъ оповѣдаючій. Бувъ то молодшій зъ двохъ сынôвъ Микулы, трицять лѣтній высокій, звинный чоловѣкъ, котрого постава и одежа показували певность себе, злучену зô змаганємъ до якоись уже величавости. Лише що мабуть вернувъ зъ дороги, бо ще не знявъ стрôйного кожушка; вôдъ его чорного баранкового ковнѣра сильно вôдбивала его рудава, коротко пôдстрижена борода и свѣже румяне лице. Золоте волосє зъ рудавымъ вôдтѣнкомъ, вôдкинене на задъ головы, показувало чоло бѣлѣйше вôдъ лиця, смѣле и розумне. Державъ ще батôгъ, котрымъ въ дорозѣ конѣ поганявъ, и зъ живыми руками раменъ та головы оповѣдавъ:

— Бôгме, правду кажу. Щобы мь здохъ, якъ брешу: Цѣлый свѣтъ бувъ нинѣ въ мѣсточку и всѣ такъ про се говорили, щой торгу жадного не було. Всѣ кажуть, що то Бонкъ, той самъ, що то десять лѣтъ тому зô спôльниками (щобы имъ добра не було!) троє людей убивъ...

— Жидôвъ, мабуть, чи що? — забурмотѣвъ понурый боднарь, пôднѣсши руку до волося.

— А якъ-же, — потвердивъ оповѣдаючій — двохъ жидôвъ и одну бабу, що тогди въ нихъ ночували, убили, а цѣлого богатства трицять рублѣвъ у нихъ найшли. Тогди его зловили и переконали ся, що то той самъ Бонкъ, котрый уже передъ кôлькома лѣтами десь инде въ далекихъ сторонахъ доказувавъ... Крамы розбивавъ, грошѣ *хвалшувавъ* и хиба лишь що не забивавъ... Ажь ось и забивати зачавъ... зробили надъ нимъ судъ, до каторги его засадили и на вѣчні часы на Сибирь осудили, а вôнъ зъ тюрмы утѣкъ. Утѣкъ шибеникъ, одежу иншу натягнувъ и за робôтника до якоись *хвабрики* пôшовъ... Пôшовъ за робôтника до якоись *хвабрики* и бувъ тамъ рôкъ, два роки, три роки, за фалшивымъ пашпортомъ бувъ... Ажь и тамъ его зловили и выбили за то, що втѣкавъ, не на жартъ били, кажуть, що сто рôзокъ доставъ...

— Ай! — жалôсно зойкнула молоденька жѣнка, що колысала на рукахъ дитину.

— Аааа! — зъ задиву захитала головою баба.

Хлопець, вызираючій зза плечей боднаря широко отворивъ очи, котрыхъ погоду и невинность сколотила тревога.

— Вытримавъ! Отъ мôй Боже! и вытримавъ! — не змѣняючи поважнои поставы и не розкладаючи раменъ, замѣтила господиня.

— Ая! — крикнувъ оповѣдаючій — чортъ душѣ его не взявъ! Въ *больници*[1] трохи полежавъ и въ Сибирь его погнали. Загнали его геть ажь на самъ край свѣта, щобы вже другій разъ не втѣкавъ. А вôнъ взявъ и таки втѣкъ...

— Зъ каторги втѣкъ? — вôдозвавъ ся вперве старый Микула, выймаючи люльку зъ устъ.

— А якъ-же, тату, зъ каторги; бувъ тамъ рôкъ, два роки, три роки ажь ноги взявъ на плечѣ и гайда въ свѣтъ! Кажуть: по цѣлôмъ цѣсарствѣ письма розôслали. До ґубернаторôвъ и поліцмайстрôвъ и до *становыхъ* и до *волостныхъ канцелярій* письма розôслали, що — каже — такій и такій зъ каторги утѣкъ, що — каже — шукати его и ловити всѣмъ, хто лише живе, приказує ся.... Кажуть, по цѣлôмъ цѣсарствѣ шукали, рôкъ, два роки шукали, ажь отъ!... *Кабъ єго волки здушили*.... тутъ найшли....

[1] Больниця — шпиталь. — Слова друкованî похилеными буквами, бѣло-руські або россійскі.—*Зам. пер.*

Оповѣщене.

ЗАГАЛЬНИ ЗБОРЫ

членôвъ „Народнои Торговлѣ“, товариства зареґєстрованого зъ ограниченою порукою, за 1890/91 р. вôдбудуть ся дня 21 н. ст. жовтня 1891 въ сали „Народного Дому“ у Львовѣ о 4 годинѣ зъ полудня.

Порядокъ дневный:

1) Справоздане Совѣта управляючого;

2) Справоздане и внесеня Комітету контрольного (§§. 34 и 46 статута);

3) Означене высоты марки презенцийнои для членôвъ Совѣта управляючого на 1891-92 р.;

4) Выбôръ Комітету контрольного центрального на р. 1891-92;

4) Внесеня членôвъ.

Яко леґітімація для членôвъ служить ихъ книжочка удѣлова. — Члены, выповѣвшѝ свои удѣлы, не мають права голосу.

Львôвъ 3 н. ст. жовтня 1891.

Вôдъ Совѣта управляючого „Народнои Торговлѣ“

Евгеній Дуткевичь, председатель. *Дръ Кость Левицкій,* секретарь.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.